

Spilte

6

GRUODIS

Nr. 10

turinys

Kalėdų naktį	3
J. Minelga	
Kūčių naktį	4
D. Augienė	
Pupučio gražiausias eilėraštis	8
Linutė	
Dovana Kūdikėliui	9
Sniegulė	
Paukštelio laiškas	11
P. Mašiotas	
Kalėdų Senelis	12
A. Kašiubienė	
Pirštinė	13
Gintarė	
Vėjas	15
O. B. Audronė	
Kalėdų žuvis	16
D. Lipčiūtė	
Kur žvaigždutė pradingo	19
Aida	
Užburtos birbynės	22
S. Tomarienė	
Žvakelių šviesoje	27
A. Kašiubienė	
Naujos knygos	27
Rogių galvosūkis	28
Truputį pagalvok	29
1966 EGLUTĖS turinys	30
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista	— psl. 1, 8, 18, 19, 20, 21, 32
Aldona S.	— 3, 13
Andrius Balukas	— 4, 9, 16, 17
Ses. M. Imelda	— 7
P. Osmolskis	— 11, 12, 13, 14, 15, 22, 23, 26, 29

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

EGLUTĖ

▲ vienintelis ▲
lietuviškas vaikų laikraštėlis
visame pasaulyje

10

gruodis 1966

LEIDŽIA
Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”
Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut 06260

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

KALĖDŲ NAKTĮ

Jonas Minelga

Miega putinėliai
Sidabru dažyti,
Skuba piemenėliai
Pas dangaus Mažytį.

Bėgsiu, paskubėsiu
Aš su jais rariu,
Kad širdelė Kristui
Lopšines giedotų.

Virš laukų ir gojų
Žvaigždynėliai švyti.
Su varpais kartoju:
— Liūlia-liū, Mažytį!

1966, GRUODIS

3

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽYDO
BIBLIOTEKA

KŪČIŲ NAKTĮ

Sulietuvino D. Augienė

Tai atsitiko, kai dar žemėje gyveno Pasaka. Kažkur toli vienišoje trobelėje gyveno batsiuovys su trimis mažais vaikais: Tomu, Romu ir Linuku.

Motina buvo mirus ir namuose visko stigo. Jie buvo labai neturtingi žmonės, nors labai geros širdies. Jų rūbai buvo skylėti, lyg šveicariškas sūris, taip pat ir lovos užklotas, kurį jie vieną teturėjo. Broliukai miegojo visi kartu vienoje kietoje lovoje ant šiaudų. Šaltomis žiemos naktimis jie glaudėsi kuo arčiau vienas kito ir iš šalčio kalendavo dantimis, nes tėvas neuždirbo pakankamai, kad galėtų nupirkti malkų ir pakurenti krosnį. Netoli jų buvo miškas, bet nė vienas nebūtų drįsęs paimiti pagalia, nes žinojo, kad visa tai nepriklauso jiems.

Jų maistas buvo sudžiuvusi duonos riekelė ir truputis saldinto vandens. O Kalėdos artėjo.

Ir atsitiko, kad Kūčių dieną prisireikėjo batsiuvio vienai turtingai poniai artimiausiame miestelyje. Su geriausiais norais ir pastangomis tėvas negalėjo sugrįžti namo tą pačią dieną.

— Mano vaikai, — kalbėjo jis, — rytoj Kūdikelio Jėzaus gimtadienis. Tai didelė šventė. Gal poniai man gerai

užmokės už patarnavimą, ir aš galėsiu nupirkti jums maisto ir dovanėlių. Bent tiek, kad jūs galėtumėt sočiai per šventes pavalgyti. Būkit protingi. Lipkit į lovą ir visi susiglaudę miegokit. Bus šilčiau. Durų niekam neatidarykit. Dabar žiema ir naktimis vilkai lando apie namus, ieškodasi maisto. Neatidarykit durų niekam, įsileisit šaltį ir nelaimę.

Kiekvienam tėvas padavė po duonos riekelę, apsisupo skylėtu švarku ir išėjo. Tomas užrakino duris ir visi trys broliukai sulindo į lovą po uždangalą. Kamine vėjas pūtė ir liūdnai vaitojo. Trobelėje buvo šurpu ir tamsu, o naktis puošėsi žvaigždėmis ir mėnulis baltino debesis didžiausiai šventei. Jau vaikai ruošėsi snausti, kai pasigirdo tuksenimas: tuk-tuk-tuk. kažkas beldėsi į duris.

— Tai tikriausiai vilkas, — nutarė vaikai.

— Kas ten, — išdrįso garsiai paklausti Tomas.

— Ai-ai-ai kaip šalta! Pasigailėkit, įleiskit!

— Tai vėjas! — sušuko Romas.

— Ne, tai koks nors paklydęs vargšas žmogus, — garsiai galvojo Tomas.

— Tai vilkas, — šnibždėjo Linukas.

Tomas nuslinko prie lango ir už jo pamatė nedidelį žmogelį su smaila kepure.

— Vilkai nenešioja kepurų, — pasakė jis. — Ten stovi dar didesnis vargšas negu mes. Lauke šalta ir mes turim tą žmogų įsileisti. Mūsų tėvas visada padeda nelaimingiems.

Tomas atidarė duris. Į vidų išoko mažas žmogutis, žvaliomis akimis, raudonu švarkeliu, skaisčiai raudonais žandukais ir pilka, ilga ligi žemės barzda.

— Pagaliau! Kodėl aš turėjau taip ilgai laukti? — sušuko jis gana piktai.

Išsigandę vaikai žiūrėjo į jį išpūtę akis.

— Mums tėvelis neleido atidaryti durų. Jis bijojo, kad vilkas mus gali suėsti, — išdrįso paaiškinti Tomukas.

— Žiūrėkit! Trys miegaliai šiltoje lovoje! Aš labai sušalęs. Pasitraukit! — Ir žmogeliukas įsirangė su visais rūbais ir snieguotais auliniais batais į vaikų sušildytą lovą, nutraukdamas užklotą nuo mažojo Linuko. Tas ėmė verkti.

— Ša, neverk, — ramino jį vyresnysis brolis. Eikš, aš tave susuksiu savo švarkeliu. Tu matai, kad senukas tikrai sušalęs ir pavargęs. Tegul jis pailsi. Mes juk visad esame namie. Išsimiegosim...

Bet tuo tarpu senukas užuodė duonos riekeles ir ištraukęs Linuko dalį iš po pagalvės, ėmė pasigardžiuodamas krimsti. Mažylis paleido dūdas. Senukas labai supykęs bumbėjo:

— Ak, tai šitokie jūs! Pavydit vargšui duonos kąsnio?

— Atleiskit jam, seneli! Linukas dar labai jaunas. Jis dar neišmoko žmonių mylėti. Imk mudviejų riekes. Mūsų tėtė tikrai jūsų nepaliktų alkano.

Senukas sukramtė abu gabalėlius duonos, dar labiau susivyniojo į apklotą, palikdamas vaikus be nieko. Pagaliau jis ėmė skųstis, kad jam perankšta lovoje.

— Vienas turit iš čia išeiti! Kas per kvailumas gulėti keturiems vienoj lovoj! Tomai, marš į kampą. Ir dar to negana. Tu turi atsistoti ant galvos, tenai nurėpliojęs. Ir visi jūs tą padarysit iš eilės!

Tomas, kad ir kaip jis buvo švelnus ir nuolaidus, nenoriai rangėsi iš šiltos lovos ir nurėpliojo ant visų keturių į kampą.

— Tas senukas darosi vis keistesnis. Jo norams nėra galo. Juk aš nesu akrobatas. Stoti ant galvos? Na, pabandyčiau. Makšta geras daiktas, — kalbėjo Tomukas kampe, visai nepykdamas. Ir kai jis taip grūmėsi su savo kojomis, kurios nelabai noriai kilo aukštyr į palubę, — pupt-pupt-pupt pabiro iš jo kišenių riešutai, obuoliai ir apelsinai.

— Aha! Tai štai ką tu slėpei savo kišenėse! Marš, Romai, iš lovos ir ant galvos į kampą. Žiūrėsim, ką tu savo kišenėse slepi...

Pupt-pupt-pupt ėmė birti saldainiai, šokoladas, pyragėliai, ir visokie skanumynai, kurių tik gali išgalvoti virėjai ir kepėjai. Tomas ir Romas nesulaikė savo džiaugsmo. Jie juokėsi, šokinėjo ir plojo rankomis.

— Na, Linuk, dabar tavo eilė. Žiūrėsim, kas slepiasi tavo kišenėse, jau nebepiktai kalbėjo senukas.

Linelis, lyg kokia kirmėlaitė, rangėsi prie sienos, kol jo kojukės kabalai-kabalai iškilo į viršų.

Dzin-dzin-dzin pasipylė iš jo kišenėlių įvairaus dydžio pinigai. Jų buvo daug! Ir jie blizgėjo ir švietė, lyg šimtas mėnulių, lyg žvaigždės danguje, ir trobelėje pasidarė šviesu ir šilta. Kvepėjo skanumynais, šokoladu ir šviežiai keptais obuoliais. Vaikai nebejautė šalčio, nes krosnyje kūrėnosi linksma ugnelė ir puodas šokinėjo ant rinkių pilnas skanios sriubos, o didelėje keptuvėje spragsėjo kepta žąsis, prikimšta obuoliais.

Kai vaikai susivokė padėkoti seneliui už visas dovanas, jis jau buvo dingęs. Tik lova buvo naujai ir šviežiai paklota ir ant jos vaikai rado naują, šiltą ir platų užtiesalą.

EGLUTĖ nuoširdžiai sveikina

visus savo skaitytojus, bendradarbius

bei draugus su šv. Kalėdom ir linki

laimingų Naujų Metų. ▲ ▲ ▲

PUPUČIO GRAŽIAUSIAS EILĖRAŠTIS

Linutė

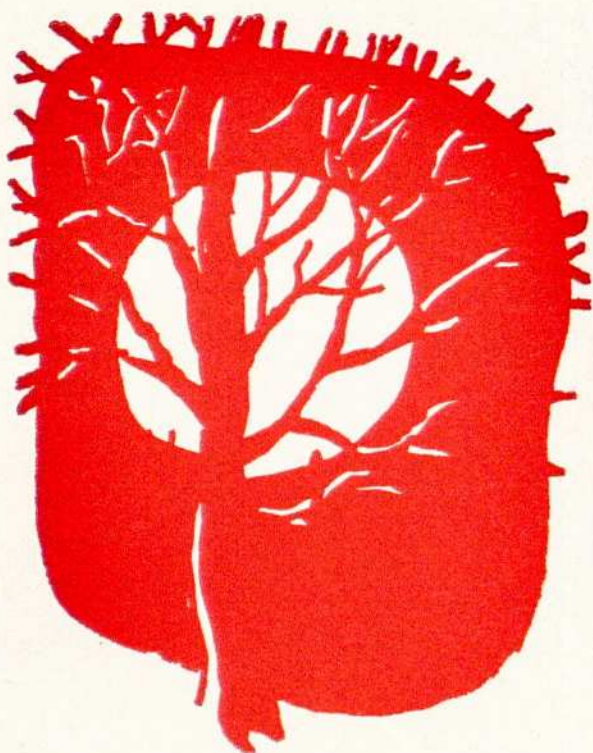
Kadangi Kūčių vakaras toks ypatingas, Pupučiui užėjo noras parašyti eilėraštį. Žinot, kaip staiga užaina keisti norai — mintys prapučia per galvą kaip staigus vėjelis — ir pasidaro kas nors. O Pupučio eilėraštis pasidarė štai koks. Jam atrodė, kad šitas pats gražiausias. Nežinau, ar tikrai gražiausias — pažiūrėkit į kitus — tik nieko Pupučiui nesakykit — tegu jis sau mano, kad pats gražiausias...

Dabar lauke tamsu, tamsu,
Ir šoka tūkstančiai žvaigždžių.
Pro langą snaigių daug matau —
Milijonas, trys šimtai ir trys —
Skaičiau, skaičiau, kol pavargau.

Mamytė sakė, vidury nakties
Tvirtely gyvuliai šnekės.
O man visai nenuostabu —
Milijoną kartų, ar daugiau,
Aš ir dainuoju ir kalbu!

Ir dar seniai, seniai žinau,
Nes tris Kalėdas jau švenčiau,
Šianakt Jėzulis užgimė —
O Jojo tortas — tai dangus,
Bet Jis žvaigždučių neužpūs!

DOVANA KŪDIKĖLIUI

Sniegulė

— Mamyte, ar Kalėdų senelis ateis pas mus šiąnakt?
— paklausė mažasis Lodi, žiūrėdamas į ties juo pasilenkusios motinos veidą. Jis žinojo, kad rytoj bus Kalėdos, ir kad šią naktį ateina toks geras senelis, kuris atneša vaikams dovanų.

— Miegok, vaikeli, — švelniai tarė motina, rūpestingai jį klostydama, nes trobelėje buvo vėsu. Jos veidas buvo liūdnas. O kaip ji norėtų pripirkti gražiausių žaislų ir sudėti prie išpuoštos eglutės, kaip turtingi žmonės mieste daro. Bet kur ji vargšė gaus pinigų? Jos akys klaidžiojo skurdžiom trobelės sienom, kur kabo senas kryželis ir pora šventų paveikslų. Ji pažiūrėjo į ant stalo gulintį aplūžusį smuiką, kurį Lodi taip brangino, ir jos širdį suspaudė skausmas.

— Kaip norėčiau jam nupirkti tikrą smuiką! Pasakyčiau, kad Kalėdų senelis atnešė, — mąstė ji toliau.

— Mamyte, papasakok man apie Jėzulį, — pertraukė jos mintis Lodi. Mama daug daug kartų jam buvo pasakojus, kaip seniai seniai, ten toli Betliejuje, šaltą žiemos naktį, tvartelyje tarp gyvulių, gimė Jėzulis. Jis ir paveikslėlyje

matė ėdžiose paguldytą mažytį vaikutį. Prie jo sėdėjo graži ponja, o aplink klūpojo trys barzdoti, keistai apsirengę vyrai. Kadangi jie nešiojo karūnas, Lodi žinojo, kad tai trys karaliai. Jie atkeliavo iš labai tolimos šalies ir atnešė Jėzuliui dovanų.

Mama pradėjo pasakoti, o Lodi mintys pynėsi tarp jos žodžių ir to paveikslėlio. Mamos žodžiai darėsi vis tylesni, kol pagaliau jie pavirto į gražią muziką, aidinčią iš kažkur labai toli.

Dabar jis aiškiai matė mažą berniuką, gulintį ant šieno. Jis net užuodė šieno kvapą. Šalia sėdėjo graži moteriškė — taip kaip paveikslėlyje. Buvo ir trys barzdoti vyrai su žvilgančiomis dėžėmis. Lodi stovėjo tamsiame kampe lyje šalia asilo, kuris ramiai sau kramtė šieną. Asilas pažiūrėjo į nedrąsų berniuką ir mirktelėjo viena akimi. Lodi nusišypsojo ir priėjo arčiau prie Kūdikėlio.

— Turbūt jis nori miego, — pagalvojo Lodi, žiūrėdamas tai į jo mamytę, tai į mažytį... Tų trijų vyrų veidai atrodė tokie rimti ir iškilmingi. Jie vis nešė savo spindinčias dėžes ir dėjo prie Kūdikėlio kojų.

— Oi, kaip gražu! Tai tikriausiai auksas, — nustebo Lodi, prisimindamas savo mamos pasakojimus.

— Bet kągi aš jam padovanosiu? — vėl pagalvojo jis. — Aš visai nieko neturiu, tik šitą... — neramiai mąstė berniukas, tvirtai spausdamas savo aplūžusį smuiką. Tai buvo jo vienintelis turtas.

PAUKŠTELIŲ LAIŠKAS

P. Mašiotas

Susitiko du paukščiukai ir kalbasi:

— Kur, paukščiuk, taip skubinies?

— Į paštą.

— Ko?

— Noriu visiems žmonių vaikams laiškus išsiuntinėti.

— Kągi jiems rašysi?

— Žiema artinasi, visus kelius ir laukus sniegas pridengs: mums paukščiukams sunku bus maisto rasti, turėsime badą kęsti. Taigi noriu parašyti visiems vaikams, kad trupinėlių rinktų ir mums paukščiukams barstytų. Vaikams tai nebus sunku, o mes, maži paukšteliai, ir trupinėliais pasisotiname.

— Aš jam pagrosiu, — pagaliau nusprendė Lodi. Jis nedrąsiai priėjo prie pat Jėzulinio ir pakuždėjo jam į ausytę.

— Jėzuli, aš nieko Tau neatnešiau, bet aš galiu pagroti savo smuiku — jei norėtum...

Gražioji moteriškė pakėlė akis ir maloniai pažvelgė į Lodi. Ji tik linktelėjo galva, ir Lodi pradėjo groti. Jis braukė savo aplūžusio smuiko stygas ir vos galėjo tikėti, kad ta nuostabi muzika tikrai jo... Viskas nutilo. Net jautis ir asilas pamiršo šieną ir klausėsi. Smuiko muzika pripildė visą tvartelį ir sklido po visus laukus ir kalnus, o Lodi tik grojo ir grojo. Jėzulinio mamytė žiūrėjo į Lodi ir šypsojosi, o mažasis Jėzulinis pravėrė mieguistas akis ir ištiesė rankutes.

— Lodi, Lodi, — staiga pasigirdo jo mamos balsas. — Reikia keltis, eisime į bažnyčią Jėzulinio pasveikinti.

Lodi pravėrė akis ir apsidairė. Jo žvilgsnis krito ant seno aplūžusio smuiko, gulinčio ant baltos staltiesės. Lodi pažvelgė į mamą ir nusišypsojo.

— Bet mamytė, aš jau buvau pas Jėzulį!

KALĖDŲ SENELIS

A. Kašiubienė

Jau skamba varpeliai,
Eglutės žaliuoja;
Kalėdų senelis
Pas mus atvažiuoja.

Jis dovanas veža,
Vaikus apdalina —
Ir vėl per sniegėlį,
Takelį sau mina.

Graži jo eglutė,
Žaisleliais dabinta —
Auksinėm žvaigždėlėm
Aplink apkabinta.

Jį lydi nykštukai
Ir seka kiškėliai,
Prie lango jo laukia
Vaikučių veideliai.

Kalėdos, Kalėdos!
Vaikučiai sušuko —
Ir byra sniegulės
Seneliui ant tako.

PIRŠTINĖ

Ukrainiečių pasaka

Paruošė Gintarė

Ėjo kartą mišku senukas, priešais jį bėgo margas šuniukas. Ėjo, ėjo senukas ir pametė kumštinę, kailinę pirštinę.

Toji nukrito į sniegą ir guli. Atbėgo pelytė, šniukšt šniukšt, apuostė pirštinę, įlindo į ją ir sako:

— Dabar aš čia gyvensiu!

Netrukus šlept-pašlept, atšlepsėjo varlė ir klausia:

— Kas čia pirštinėj gyvena?

— Peliukė skrebukė. O kas tu?

— Aš varliukė šokliukė. Priimk ir mane!

— Eikš!

Ir dabar jau dvi gyvena.

Atbėgo kiškis. Strykt prie pirštinės — ir klausia:

— Kas čia pirštinėj gyvena?

— Peliukė skrebukė ir varliukė šokliukė. O kas tu?

— Aš kiškiukas strakaliukas. Priimkite ir mane!

— Eikš!

Ir dabar jau trys gyvena.

Atslinko lapė.

— Kas čia pirštinėj gyvena?

— Peliukė skrebukė, varliukė šokliukė ir kiškiukas strakaliukas. O kas tu?

— Aš laputė kūmutė. Priimkite ir mane!

— Eikš!

Ir dabar jau keturi pirštinėje tupi.

Štai, ir vilkas atbėga. Pribėgęs prie pirštinės ir klausia:

— Kas čia pirštinėj gyvena?

— Peliukė skrebukė, varliukė šokliukė, kiškiukas strakaliukas ir laputė kūmutė. O kas tu?

— Aš vilkelis pilkelis. Priimkite ir mane!

— Nagi eikš!

Įlindo ir šis. Dabar jau penki gyvena.

Tik kur buvęs, kur nebuvęs -- atgūrina šernas:

— Kriu-kriu-kriu, kas čia pirštinėj gyvena?

— Peliukė skrebukė, varliukė šokliukė, kiškiukas strakaliukas, laputė kūmutė ir vilkelis pilkelis. O kas tu?

— Aš šernaitis iltinaitis. Priimkite ir mane.

— Juk tu neįlįsi!

— Kaip nors įlįsiu, priimkite!

— Na, lįsk jau, ką tau padarysi!

Įlindo ir jis. Dabar jau šeši gyvena.

Ir taip jiems ankšta, kad nėra kur ir apsisukti! Tik staiga sutreškėjo šakos — išlenda lokys. Priėjo prie pirštinės, ir suriaumojo:

— Kas čia pirštinėj gyvena?

— Peliukė skrebukė, varliukė šokliukė, kiškiukas strakaliukas, laputė kūmutė, vilkelis pilkelis ir šernaitis iltinaitis. O kas tu?

— Bu-bu-bu, kiek čia jūsų daug! Aš — lokelis tėvelis. Priimkite ir mane!

— Kaip mes tave priimsime? Jau ir taip ankšta.

— Kaip nors sutilpsim!

— Na eikš jau, tik kraštelyje vietos beliko.

Įlindo ir jis, įsispraudė. Dabar jau septyni šiaip taip gyvena. Ir jiems taip ankšta, taip nėra vietos, kad pirštinė vos, vos neplyšta.

O tuo tarpu anas senukas jau beveik prie savo namų — gribšt, gribšt — nėra pirštinės. Sugrižo miškan jos ieškoti. Brido, birdo jis giliu sniegu, o šunelis pirmyn vienas nubėgo. Bėgo, bėgo, žiūri jis — gi pirštinė tokia didelė, išsiplūtsi guli ir kruta. Šuniukas ėmė ir sulojo:

— Au-au-au!

Visi žvėreliai išsigando, kudulkšt! iš pirštinės, ir išlakstė po mišką. O senukas priėjo, pasiėmė pirštinę, užsimovė, ir nė nesužinojo, kad tokia daugybė buvo jon sulindus!

VĖJAS

O. B. Audronė

Staugia vėjas, švilpia, ūžia
Per naktelę, per naktužę.

Stipriai langą paklebena,
Gūdžiai verkia, švilpia, stena.

Nudardėjo, nukvatojo —
Lyg ištirpo suture.

Į palėpę, į aukščiausią
Įsisuko nesiklauses.

Per naktelę, per naktužę
O tai siaučia, kaukia, ūžia.

Dreba langas, virpa gėlės —
O tai siaučia vėjužėlis.

KALĖDŲ ŽUVYS

Pagal liaudies pasaką "Vilkas ir lapė"

Danutė Lipčiūtė

Jau Kalėdos ore kvepia,
Sližikus mamytės kepa.
Baravykai sudžiovinti,
Riešutai gelsvi suskinti
Iš puodynių kaišo galvas...

Senutėlis bėrį kinko:
Parsiveš iš miesto silkių,
Gal lydekų, gal žuvies
Pas žydelį suderės —
Skanumynai Kūčių stalui...

Tai pasisekė seneliui!
Ko norėjo, viską gavo,
Ir pintinė kupina
Jau į roges keliama —
Už tvoros gi lapė tupi.

Tai laputei, tai gudruolei,
Drimba seilės nuo žuvų.
Didžią klastą sugalvoja:
Neria krūmais už akių,
Ir ant kelio pliumpt, jau guli.

Džiaugias senis: tai laimikis!
Bus žmonelei dovana,
Guldo lapę prie pintinės,
Bėris skrieja jau risčia,
O senelis snūduruoja...

Šast, laputė atsigavo,
Ir po šiaudus rogių bado,
Sukas, naršo po pintinę,
Kol iškrapšto paskutinę —
Vieškelis žuvim nusėtas.

Strykt iš rogių lyg plunksnelė,
Nemulaužia nė šakelės.
Ką suėdė, ką sutriauškė,
Likusias sniege sudėstė,
Ir pranyko tankumyne.

O tenai vilkelio būta.
 — O iš kur gi tu, kūmute?
 — Iš žvejonės, iš žūklės,
 Pilnas ežeras žuvies,
 Kas netingi — prisigaudo!

— Gal žuvytę man bent vieną...
 Alkanas kelintą dieną.
 Badas verčia net iš kojų.
 — Nieko aš nedovanoju, —
 Tarė lapė ir pridėjo:

— Kaip tik draugui, pasakyčiau
 Kaip žuvų aš prisigaudžiau:
 Eketėn šmakšt, tartum šluotą,
 Kišk gi uodegą gauruotą,
 Ir palauk, kol kibs žuvis!

Jau tamsu, žvaigždelės žiebias,
 Kaime dūmų sruogos driekias.
 Krosnyje linksma ugnelė —
 Kvepia jau šviežia duonelė,
 Ir pyragai su aguonom...

Kubiluos šeimyna prausias —
 Rūbais šventės kuo gražiausiais
 Išsipuoš rytojaus šventei.
 Eglė išdabinta dailiai
 Kūčių vakaro žvakutėms...

Rytas aušta, kaimas kelias.
 Koks tai rinksmas orą skelia...
 Renkas vyrai kailiniuoti,
 Šakėms, grėbliais jie ginkluoti,
 Bėga jie taku į priešą.

*Vilkas ežere prišalęs,
Uodegos ištraukt negali.
Išsigandęs lig ausų,
Ir sustyręs, be jėgų.
Su mirtim kovoja vargšas.*

*Jį pribaugti vyrai puola,
Šunys kaip pasiutę loja.
Vilkas staugia, vilkas niršta,
Bet staiga — visi sustingsta...
Marškinėliuos Jėzus stovi.*

*Žvėrys renkasi į aikštę,
Eglėse — sidabro žvaigždės.
Geliančiam žiemos speige —
Vasaros diena miške!
Riešutai nunokę, uogos...*

*Nėr jau bado, nėr vargų,
Šoka jie visi ratu:
Vilkas, žuvys ir meška,
Ir visi, kas gyvs yr' čia.
Groja orkestras jiems paukščių.*

*Grižta vyrai į namus —
Vaikelis dingo nuostabus.
Kalėdų šventės vakare
Suspindo žvaigždės danguje:
RAMYBĖ ŽEMĖJE TEBUS!*

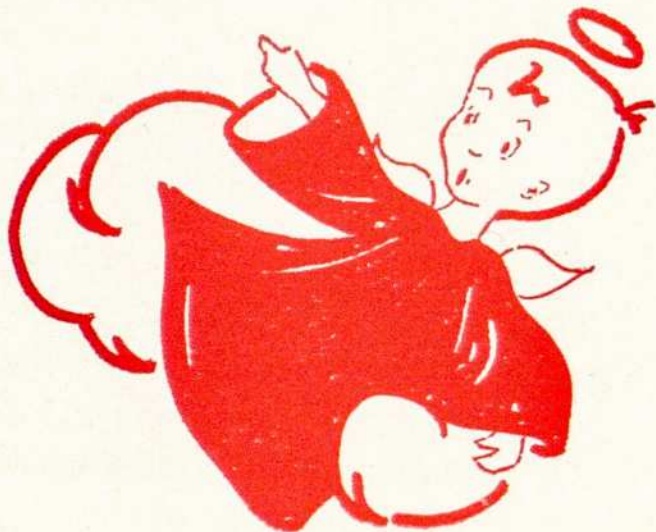
KUR ŽVAIGŽDUTĖ PRADINGO

Aida

— Viens, du, trys ir op! Viens, du, trys ir... — dainavo mažiausias angeliukas. Jis suposi ant debesėlių ir skaičiavo žvaigžduotes. Buvo nepaprastai ramus vakaras.

— Šiandien viskas kažkaip paslaptinga, — galvojo mažiausias angeliukas. — Taip ramu visur. Dangus net mėlynėsnis ir debesėliai baltesni. Gal ši vakarą kas nors atsitiks? Niekad dar šitaip nebuvo... Gal surasiu naują žvaigždutę?

Dūmojo, dūmojo mažiausias angeliukas, galvojo, galvojo ir vėl ėmė žvaigžduotes skaičiuoti. Tik visai netikėtai jis sušuko:

— Kur gi ji dingo? Pati gražiausia žvaigždė! Dabar ten tik tuščia vieta. Kas, kur, kaip, kodėl, kam, kuris, kataras iš mūsų galėjo apsileisti?

Mažiausias angeliukas nušoko nuo debesėlio ir bėgo pranešti liūdną žinią.

— Angele giesmininke, mūsų gražioji žvaigždė pradingo! Kur ji galėtų būti? — paklausė angeliukas, beveik nebegalėdamas nuryti trečios ašaros.

— Nesirūpink, angeliuk, tuoj sužinosi — atsakė angelas giesmininkas su paslaptinga šypsena.

Mažiausias angeliukas vis negalėjo tikėti, kad viskas tvarkoj. Jis nuskubėjo pas angelą Šviesuolį.

Kažkas baisaus atsitiko, gerbiamas angele! Mūsų gražiausios žvaigždutės nebėra. Aš vos galiu matyti, nes jau temsta. Jūs toks šviesus, gal padėsit man ją surasti. Dabar toks liūdnas plyšys dunkso ten danguje — parodė mažiausias angeliukas pirštuku.

— Nebijok, angeliuk, — ramino Šviesuolis — jei dar nežinai, tuoj sužinosi. O dabar iki pasimatymo. Turiu labai svarbų reikalą atlikti.

Mažiausias angeliukas akimis palydėjo šviesųjį angelą. Jis negalėjo suprasti, kas čia dedasi. Visi žino kažką, ko jis nežino — ir dar niekas dingusia žvaigždute nesirūpina. Mažiausias angeliukas atsisėdo ant debesėlio krašto ir patrynė kojytes. Dangus jau buvo tamsiai mėlynas, o kojytės skaudėjo nuo vaikščiojimo.

— Pabandysiu dar eiti pas žvaigždžių prižiūrėtoją, — pagalvojo jis. Angeliukas jo šiek tiek bijojo, nes jis visad toks rimtas ir susimąstęs atrodė. Bet dabar ką bedarysi — reikia žvaigždę surasti.

— Tamsta, atsiprašau, aš tik apie dingusią žvaigždutę... — nedrąsiai pradėjo mažiausias angeliukas, sutikęs angelą prižiūrėtoją prie pat dangaus vartų. Išgirdęs jo virpantį balselį, angelas ramiai į jį pažiūrėjo ir, nė žodžio netakęs, paėmė už rankos.

Jie ėjo tyliai tamsiomis dangaus erdvėmis. Mažiausias angeliukas pastebėjo, kad didžiausi angelų būriai kažkur skuba. Angelas pastatė mažiausią angeliuką, ant debesies,

pačioje pirmoje choro eilėje. Visi angelai susirikiavo ir ruošėsi giedoti. Angeliukas nustebo. Didysis angelas pasilenkė prie jo ir pasakė:

— Matai tą namuką ten toli, toli? — Angeliukas palenkė galvą.

— Ten tik dabar gimė Kūdikelis — mūsų visų Karalius. Ar matai?

Mažiausias angeliukas išplėtė akis. Jis ilgai, ilgai žiūrėjo į Kūdikelį ir į jo nuostabią karūną. Tai buvo pati gražiausia žvaigždė!

— Didysis angele, sušnabždėjo angeliukas, — kaip puiku, kad mes jam davėm pačią gražiausią!

UŽBURTOS BIRBYNĖS

Sonė Tomarienė

Tęsinys

Nuginė Jonas bites į pievą, o jos kaip bematant išlakstė po žiedus, po gėles. Karalius pasiuntė tarną pažiūrėti, ką bičių piemuose beveikia. Parėjęs tarnas pranešė, kad Jonas vaikštinėjęs po lanką dainuodamas, birbindamas, net pokaičio po liepa prigulęs.

— Kas nors negerai, kad jis toks nerūpestingas, — tarė sau karalius ir vėl išsiuntė tarną, kad Joną sektų. Pavakare parbėga tarnas uždusęs: taip ir taip, sako, išsitraukęs Jonas tokią birbynę, užbirbinęs: *"Bir-bir-bir, birbynėle, sparnuotėliai į būrelį"*, ir sulėkusios visos bitės pas jį!

Susirūpino karalius: jau Jonas darbą atliks! Ir išsiuntė jis dukterį į lanką su įsakymu: plyš, truks, vieną bitę nuo Jono išvilioti!

Ateina karalaitė į lanką ir dailiai prašo Joną, kad duotų jai nors vieną bitele.

— Kodėl ne? — sako Jonas. — Jeigu tik mane pabučiuosi.

Truputį pasiginčijo karalaitė — taip sau iš kuklumo — ir pabučiavo Joną. Jis nuskynė ramunę, patupdė ant jos vieną bitę ir padavė jai:

— Neškis sveika.

Karalaitė parnešusi atidavė bitę tėvui. Jis apsidžiaugęs jau rengiasi bitę avilin uždaryti, kai Jonas savo birbyne užbirbino. Bitė spurst karaliui iš rankos ir žim nuzvimbė pas Joną. Žiūri karalius, kad jau

bičių piemuo pareina, birbyne birbindamas, o visas bičių pulkas pas-
kui jį parlekia zvimbdamas ūždamas, kad net miela klausytis!

Suskaitė karalius, po vieną į avilį leisdamas, — lygiai šimtas!

Kitą rytą atidarė karalius tvarto duris ir paleido šimtą zuikučių:
— Ganyk, o vakare visus namo pargink!

Tarnas, išsiųstas pažiūrėti, pranešė, kad zuikučiai po laukus iš-
lakstę: kas dobilą rupšnojās, kas darže morką graužias, vieni per kel-
mus šokinėja, kiti pakrūmėmis tupinėja. O Jonas sau, po ąžuolu sė-
dėdamas, dainuoja:

— Na, na, — tarė karalius, — per daug jau jis nerūpestingas.

Vakare klausosi — Jonas birbina:

*Bir-bir-bir, birbynėle,
Trumpauodegiai — į būrelį!*

O zuikiai kad šoka, kad kubilduoja iš visų pakrūmių, padaržių
pas jį!

— Bėk tekina, meldžiamoji, — pašaukė karalius žmoną, — ir iš-
viliok iš jo nors vieną zuikutį!

Karalienė užsimetė skarą ant pečių — buvo jau vėsokas pavaka-
rys — ir išėjo priešais Joną. Zuikučio paprašytas, jis mielai ir jai vie-
ną davė — už bučkį. Pabučiavo jį Joną, susupo zuikutį į savo šilkinę
skarą ir parnešė karaliui. Apsidžiaugęs karalius jau buvo bekišas zui-
kutį į gurbą, kai subirbė Jono birbynė. Ilgausis trumpauodegis strykt
iš karaliaus rankų, kiust pakiust ir nukiusnojo daržais, patvoriais!
Karalius tik jo uodegėlę iš tolo numirgant bepamatė. Ot tai tau!

Tuo tarpu Jonas jau pareina zuikiais vedinas: pats priešaky bir-
bindamas, zuikučiai iš paskos rupšt rupšt dobilėlius rupšnodami, kiust
kiust kiusnodami. Suskaitė karalius: lygiai šimtas, nė vieno netrūksta!

Kitą rytą nusivedė karalius Joną į arklides. Atidarė duris — iš-
lėkė šimtas žirgų kaip sakalų: akys žiba, karčiai draikosi, kojomis žė-
mę kasa!

— Aha! — nusijuokė karalius. — Čia tau, vaikine, ne bitelės ir
ne zuikučiai! Prie gėlės nepririši, su dobilu nepriviliosi!

Išginė Jonas žirgus — nė ginti nereikėjo, nes, uodegas išpūtę, iš-
lakstė visi po laukus, po miškus! Tvorą ne tvorą, mūras ne mūras —
peršoko, peržirglėjo viską, nė suregėti nespėjai, kur dingo! Jonas iš
paskos nutraukė. Karalius palydėjo šaukdamas:

— Nors ir vieną praganysi — savo kailiu atsakysi! — Pats, rankas trindamas, nuėjo dar primigti. Tikėjosi Jono nusikratęs, nes ne tokiam bičių piemeniui jo eikliuosius žirgus sugaudyti! Nė tarno nebesiuntė pažiūrėti. Buvo tikras, kad Jonas šį vakarą tuščiomis grįš.

Pavakare įsakė visiems dvariškiams susirinkti į didžiąją menę, o vyriausiam šlavikui atsinešti devynias rykštes: bus Jonui atlyginimas!

Išsipuošę ponai su poniomis susirinko į menę. Pats karalius išėjo ant laiptų pažiūrėti, ar toli dar Jonas. Ir išgirdo iš tolo jį birbinant:

Bir-bir-bir, birbynėle,

Ilguodegiai — į būrelį!

O jo žirgai, miklieji žirgai, jo baisūnai žirgai seka paskui Joną kaip romiausi avinėliai! Išsigando karalius, pamojęs save karalaitę ir sušnibždėjo:

— Bėk, dukrele, paskubėk! Išviliok iš Jono vieną žirgą!

— Kas iš to, tėveli, jei ir išviliočiau: nė žingsnio neišlaikysiu tokio baisūno!

— Bėk tu, žmonele, paskubėk! Išviliok žirgą iš Jono!

— Ką tu, karaliau, sugalvojai? Aš iš tolo tavo žirgų bijau! Ar tai man, moteriškei, tokį žirgą nulaikyti, jeigu ir atiduotų!

Mato karalius, kad nieko nebus, — reikia pačiam eiti. Negi siųsi tarną, kad paskui išplepėtų, jog prigavyste karalius prieš piemenį laimėjęs! Susisupo skraiste, vieną jos galą ant galvos užmetė, kad koks dvariškis nepažintų, ir išėjo priešais Joną. Susitikęs gražiai ir mandagiai prašo, kad atiduotų jam vieną žirgą.

— Kodėl ne? — sako Jonas. — Pabučiuok mane — tai atiduosiu.

Susiraukė karalius:

— Karalius piemens nebučiuos!

Šyptelėjo Jonas ir atžėrė:

— Jei karalius piemens nenori bučiuoti, tai gaus žirgo uodegą pabučiuoti.

Vaipėsi kraipėsi karalėlis: baisi negarbė karaliui žirgo uodegą bučiuoti! Bet Jonas užsispyrė, ir tiek: bučiuok uodegą, arba žirgo negausi!

— Na, kas čia tokio, — tarė sau karalius. — Žirgo uodega švari, kasdien plaunama, šukuojama, net blizga... — Ir pabučiavo karalius žirgo uodegą — ką daugiau bedarys...

Užšokęs ant žirgo, parjodino jį arklidėn, pririšo ir, duris uždaręs, dar pagaliau užrėmė: ee, dabar neištruks, nors ir šimtas birbynių birbintų!

Jonas tik užbirbino — žirgas kaip viesulas šoko, pavadį nutraukė, duris ištrenkė ir kaip vėjas nurūko pas Joną! Jonas, žirgų lydimas, sustoja prie vartų ir uždainavo:

*Parein žirgeliai, laukeliu žvingaudami,
O aš bernelis — tai gražiai dainuodamas.
Ei, išeik, išeik, mergele karalaite,
Ei, atkelk, atkelk, žalio vario vartelius,
Ei, bent įsileisk savo bėrus žirgelius!*

Išėjo karalaitė, o su ja visas dvaras Jono įsileisti. Karalius, prie vartų sustojęs, žirgus skaitė:

— Vienas, du... penki... devyni... devyniasdešimt devyni — vieno trūksta!

— Netrūksta, ne! — sušuko karalaitė. — Va, už vartų stovi, bijūnus skabo!

— Šimtas... — nenoromis išstenėjo karalius.

— Šimtas! — sušuko dvariškiai, rankomis plodami. — Laimėjo Jonas, laimėjo!

— Visai dar nelaimėjo! — sušuko karalius. — Atneškit čia didelį maišą! Kai primeluosi, Jonai, šitą maišą pilną ir aš liepsiu jį užrišti — tada būsi laimėjęs, o ne dabar!

Susimąstė visas dvaras: kur tai girdėta, kad kas melu būtų maišą pripildęs! Karalius sau į ūsus šypsosi: tai gražiai nutvėrė gudrųjį birbintoją!

Jonas įkišo burną maišan ir pradėjo visokias negirdėtas neregėtas pasakas riesti: ir šiaip buvę ir taip buvę, gelžinsniai lakioję, lapės kiaušinius dėjusios, riestainiais snigę, saldainiais lyję... — o maišas kaip tuščias, taip tuščias! Mato vaikinas, kad melu neišsigelbės, ir pagalvojo, kad bene greičiau maišą tiesa pripildysias. Pasigalvojo ir pradėjo pasakoti kaip jis bitukes ganęs, kaip karalaitė vienos prašyti atėjusi, kaip jis nedavęs, kol jo nepabučiavusi...

— Ka-ka-ka! — susijuokė karalius. — Tai tau mano duktė, karalaitė — piemenį bučiuoja!

— Būta ko juoktis! — visai nesusigėdusi atsakė karalaitė. — Gal bitę reikėjo bučiuoti? Juk būtų į lūpą igėlusi.

O Jonas toliau porina: kaip jis zuikučius ganęs, kaip karalienė iš jo vieną išprašiusi už bučkį...

— Ka-ka-ka! — vėl juoku sukliko karalius. — Tai man žmona! Tai bent karalienė! Už zuikį piemenį bučiuoja!

— Tai gal zuikį reikėjo bučiuoti? — sumurmėjo susigėdusi karalienė. — Dantis būtų išspyręs.

Karalius tik juokiasi, tik kvatoja, džiaugdamasis iš savo žmonos susigėdinimo.

O Jonas toliau renčia: kaip jis žirgus ganęs, kaip karalius atėjęs ir vieno prašęs, kaip jis tol nedavęs, kol karalius...

— Pilnas maišas, pilnas! — sušuko karalius. — Riškit, tarnai, maišą, jau pilnas! — Pats pripuolęs už rankos Joną nuo maišo atitraukė, kad tik jis nebepasakytų, ką karalius bučiavo.

Taip tatai piemenėlis Jonas su savo birbynėmis karalaitę laimėjo ir karaliaus žentu pasidarė. Į dvarą pasikvietė ir senąją elgetą, birbynių meistrą, kurį gerbė ir karšino ligi gyvos galvos, kaip tikrąjį tėvą.

Kai senis karalius paseno ir numirė, Jonas karaliumi tapo ir toliau laimingai gyveno.

Vaikų susilaukęs, kartkartėmis išleidžia juos bičių ar zuikučių ganyti, visai nesirūpindamas, kad kuris nepražūtų: vakare, birbyne subirbinus, visi kuo dailiausiai į avilius ir tvartus sušoka, sulakioja. Tik žirgų vaikams ganyti neleidžia: dar paspirs, sako, tokie baisūnai. Abudu su karaliene, jaunas dienas prisiminę, juos kada-ne-kada išglena į žaliąsias lankas pasilaigyti, pasižvingauti.

— Ir piemens ir karaliaus — vienodas darbas, — sako jis. — Tik-tai šimtas bitelių ar zuikučių, net ir tokių žirgų smarkuolių — yra daug lengviau išganyti, išsaugoti, negu šimtas žmonių!

ŽVAKELIŲ ŠVIESOJE

Netikėtai mirusiam mano mokiniui Algučiui Kriaučiūnui skiriu šį eilėraštį.

Mok. A. Kašiubienė

*Žvakelių šviesoje,
Malda ir skausmas dega.
Tau kelią iš namų,
Dangaus žvaigždėlės sega.*

*Tavo baltutę sielą,
Angelai sparneliais,
Nunešė pas Dievą,
Pramintais takeliais.*

*Liko tiktai pėdos,
Žemėj dar įmintos.
Svyra, liūdi gėlės,
Tavo dienai skirtos.*

*Šnara rudens vėjas,
Lapelius nuskynęs.
Verkiam mes kiekvienas,
Tave prisiminęs.*

Prisiminkime šį mažąjį skaitytoją savo maldose!

Algirdas Kriaučiūnas

*Vėlinių žvakelės
Degė, palydėjo.
Dievui maldą tylią,
Širdys mūs sudėjo.*

*Tu mums žiburėliais,
Dangun kelią šviesi,
O kai mes ateisim,
Rankeles ištiesi.*

NAUJOS KNYGOS

SNAIGIŲ KARALAITĖ —

autorė, J. Narūnė, iliustratorė, V. Stančikaitė. Gražiai išleista pasaka mažiesiems. Kaina tik \$1.00. Galima įsigyti šiuo antrašu:

DRAUGAS

4545 W. 63 St.

Chicago, Ill. 60629

MEŠKIUKAS RUDNOSIUKAS —

trečioji laida mėgiamiausios vaikų knygos. Vytės Nemunėlio tekstas, iliustracijos V. Stančikaitės. Kaina — \$3.00. Galima užsisakyti šiuo antrašu:

LIETUVIŲ DIENOS

4364 Sunset Blvd.

Los Angeles, Calif. 90029

ROGIŲ GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Mes..., jūs esat.
5. 25tą gruodžio yra ...
6. Kiek kojinių yra poroje?
7. Aš esu, tu esi, jis...
9. Ne svetimas.
10. Ne sėdi ir ne stovi, bet...
14. Raudona daržovė.
16. Gyvuliams reikia duoti...
17. Gamos gaida.
18. "Tikras," moteriška giminė.
19. Išsireiškimas.
20. Žiemą vartojamos vietoj vežimo.
21. Lyg.
22. Kai sniegas krenta, ...
23. Mergaitės vardas.
24. Senelis ropė ...

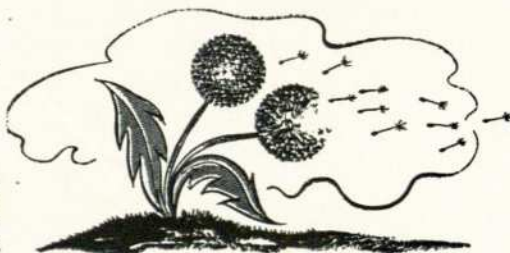
Žemyn:

2. Atsisveikinimas.
3. Galvosiu.
4. Noras valgyti.
5. ...gimė Betliejuje.
8. Raudonos gėlės su ypatingom sėklom.
11. Kausis imtynėse.
12. Keliukas.
13. Atkeliavo.
14. Nešiojamas ant kojos
15. Aš turiu, tu...
17. Nesveikatos stovis.

(Atsakymai psl. 31)

TRUPUTĮ PAGALVOK

Kuriam metų laikui atitinka kiekvienas iš šių paveikslų — pavasariui, vasarai, rudeniiui ar žiemai? Kodėl?

1966 EGLUTĖS TURINYS

	nr.	psl.		nr.	psl.
Eilėraščiai					
Audronė, O. B. — <i>Vėjas</i>	10	15	Augienė, D. — <i>Kūčių naktį</i>	10	4
Džiugas, S. — <i>Motinai</i>	5	3	<i>Laimos draugai</i>	5	8
Imsrys, P. — <i>Naktį</i>	8	16	<i>Tinginys liūtukas</i>	1	24
Jankutė, N. — <i>Kupiškio piliakalnis</i>	4	22	Bendorius, P. — <i>Nemariosios</i>		
Kašiubienė, A. — <i>Naktužė</i>	3	7	<i>kanklės</i>	9	9
<i>Kalėdų senelis</i>	10	12	Butkienė, N. — <i>Bailių ir drąsuo-</i>		
<i>Oželis</i>	1	23	<i>lių pašnekesys</i>	8	25
<i>Žvakelių šviesoje</i>	10	27	<i>Katinėlis atostogauja</i>	6	22
Koziulis, P. — <i>Be Tėvynės</i>	1	3	Daukantas, S. — <i>Trys broliai</i>	4	19
Laucius, S. — <i>Anuomet ir dabar</i>	2	18	Frankienė, V. — <i>Strikutis Velykis</i>	4	4
Linutė — <i>Pupučio gražiausias</i>			Giedrius, A. — <i>Močiutė pasakoja</i>		
<i>eilėraštis</i>	10	8	" " V	1	10
<i>Pupučio laiškas</i>	6	16	" " VI	2	20
Lipčiūtė, D. — <i>Kalėdų žuvis</i>	10	16	" " VII	4	18
Minelga, J. — <i>Kalėdų naktį</i>	10	3	Gintarė — <i>Pirštinė</i>	10	13
<i>Kiškio vardinės</i>	6	6	<i>Skraidymo pamoka</i>	3	8
<i>Lietus</i>	8	6	Inga, L. — <i>Gilės piešiniai</i>	2	4
<i>Paukščių karalius</i>	1	12	Jankutė, N. — <i>Šluota</i>	8	7
<i>Pavasarij</i>	5	7	Linutė — <i>Pupučio naujas talentas</i>	8	10
<i>Vėjui</i>	8	21	<i>Pupučio pavasariškas</i>		
<i>Velykų kiškutis</i>	4	16	<i>sapnas</i>	3	11
Nauragytė, D. — <i>Velykos, Velykos</i>	4	3	<i>Pupučio puiki mintis</i>	5	4
Nemunėlis, V. — <i>Pasaka be galo</i>	9	27	<i>Pupučio svarbūs dalykai</i>	2	10
<i>Pietų vėjelis</i>	2	9	<i>Pupučio šlapias nuotykis</i>	9	6
<i>Plunksna ir pieštukas</i>	7	23	Linutė ir Puputis — <i>Puputis</i>		
Slėnys, J. — <i>Šeimynėlė</i>	3	16	<i>galvoja</i>	1	4
Smaižienė, V. — <i>Prisimenu</i>			Lipčiūtė, D. — <i>Pranuko nuobo-</i>		
<i>Lietuvos laukus</i>	5	21	<i>dus gyvenimas</i>	1	19
Valsiūnienė, V. — <i>Rudenėlio</i>			<i>Užmirštas tėvas</i>	9	18
<i>juokas</i>	7	3	Minelga, V. — <i>Genys, varna ir</i>		
<i>Snaigių šokis</i>	1	26	<i>lapė</i>	5	22
<i>Tėviškėle, tu graži</i>	5	25	Pušelė — <i>Brangi dovana tėveliui</i>	6	8
Vindašienė, B. — <i>Sniego pilis</i>	3	28	<i>Jie buvo partizanai</i>	9	3
Žitkevičius, L. — <i>Vingiuoja upelis</i>	6	23	<i>Naujų metų sutikimas</i>	1	6
... , — <i>Kareivėlis</i>	9	15	Slėnys, J. — <i>Karaliaus Vaidman-</i>		
			<i>to duktė</i>	5	18
Pasakos ir pasakojimai			<i>Karališkoji šypsena</i>	9	16
Aida — <i>Išmintingojo Ignuko</i>			<i>Poviliuko paslaptis</i>	4	11
<i>tortas</i>	8	5	Sniegulė — <i>Dovana Kūdikėliui</i>	10	9
<i>Kur žvaigždutė pradini-</i>			Tomarienė, S. — <i>Kietasis kepalas</i>	7	4
<i>go....</i>	10	10	<i>Užburtos birbynės</i>	9	20
<i>Pilkytės-Dulkytės</i>			" "	10	22
<i>parašutas</i>	6	12	Vambutas, A. — <i>[kyrios musės</i>	2	12

			Ar žinai...	9	20
			Čiurlionis ir varpininkė	2	7

	nr.	psl.
<i>Dviguba dovana</i>	5	16
<i>Ei, važiuojam!</i>	2	16
<i>I sveikatą</i>	5	11
<i>Karalaičio šuo</i>	8	12
<i>Kur raganos savo vaikus</i> <i>maudydavo</i>	8	3
<i>Kvartetas (pasakėčia)</i>	8	18
<i>Neklaužada vėjeliūkštis</i>	7	16
<i>Užburta kariuomenė</i>	6	3

Eglutės šventė

Dainos Eglutės šventei	4	30
Grupėmis deklamuojami eil.	3	30
Kvietimas į šventę	4	28
Šventės programa	4	29
1966 Eglutės šventė	7	27

Vaidinimai

Bertulis, J. — *Mama*: 1-28, 2-27, 3-22.
 Brazdžionis, B. — *Trys eglutės*: 7-12, 8-28.
 Š.M.J. — *Žaliajam miškely*: 9-12.

Linksmiau

1-18; 2-25; 3-27; 5-28; 6-31; 7-26; 8-26.

Galvosūkiai

1-26; 2-26; 3-21; 4-26; 5-26; 6-25; 7-25;
 8-25; 9-29; 10-28.

Truputį pagalvok

1-27; 3-20; 5-27; 6-24; 7-24; 8-24; 9-28;
 10-29.

Mįslės ir minklės

1-31; 7-11; 8-31; 9-11.

Pas skaitytojus

2-24; 4-27.

Susipažinkime

8-27.

Premijuoti konkurso rašiniai

Bernotaitė, R. — <i>Ugnikalnis</i>	7	28
Čepaitytė, R. — <i>Stebuklingoji gėlė</i>	7	29
Kojelis, L. — <i>Partizanų kova</i>	7	30

Pagyrimai

	nr.	psl.
Bernotas, P. — <i>Leonas išsigando</i>	8	31
Brazdžionytė, K. — <i>Piemenėlis</i> <i>ir avelės</i>	7	31
Miliauskaitė, B. — <i>Pasaka</i>	8	30
Miliauskaitė, T. — <i>Pasakėlė</i>	7	31
Pauliukonytė, L. — <i>Sapnas</i>	8	30

Mūsų kūryba

Almėnaitė, V. — <i>Mėlynukas</i>	9	21
Ambraziejus, A. — <i>Kodėl lankau</i> <i>šeštadieninę mokyklą</i>	6	28
Bartkutė, D. — <i>Laiškas</i>	5	30
Bružinskas, A. — <i>Kennebunkport</i>	5	30
Čepulytė, R. — <i>Baigiant šešta-</i> <i>dieninę mokyklą</i>	9	30
Derenčius, A. — <i>Pavasaris</i>	6	26
Dippel, A. — <i>Aldona</i>	5	29
Giečiūtė, I. — <i>Trys meškiukai</i>	9	31
Girniūtė, J. — <i>Mano sapnas</i>	3	29
Karklys, R. — <i>Petriuko nuotykis</i>	9	30
Kidolis, A. — <i>Stovykla</i>	5	30
Kojelytė, D. — <i>Onutė kaime</i>	6	26
Maironio šešt. mokyk. 4 sk. mokiniai — <i>Puputis</i> — <i>svečias iš Putnamo</i>	6	29

Augėnaitė, K.

Bumbulytė, R.

K., Regina

Patasiūtė, N.

Š. Vaidmantas

Škėma, R.

Zubrickaitė, R.

Miklas, G. — <i>Lietuva</i>	5	29
Rygelytė, E. — <i>Ryklys</i>	3	29
Seibutytė, R. — <i>Laimutės gėlytė</i>	6	26
Simonaitytė, G. — <i>Viščiukai</i>	5	30
Subatytė, E. — <i>Juokingas nuotykis</i>	6	26
Šerenkaitė, R. — <i>Gražiausias</i> <i>metų laikas</i>	6	26
Šukys, A. — <i>Vasara</i>	5	29

Rogių galvosūkio (psl. 28) atsakymai — Skersai: 1. esam, 5. Kalėdos, 6. dvi, 7. yra, 9. savas, 10. guli, 14. burokas, 16. esti, 17. la, 18. tikra, 19. mat, 20. rogės, 21. it, 22. sninga, 23. Asta, 24. rovē. Žemyn: 2. sudievu, 3. mastysiu, 4. alkis, 5. Kūdikelis, 8. aguonos, 11. imsis, 12. takas, 13. atėjo, 14. batas, 15. turi, 17. liga.

ALP 1785
Larch.

GRUODŽIO

ŠVENTĖS IR VARDINĖS

1. Eligijus, Natalija / Butigeidas, Giedrūnė
2. Adrija, Nonas / Svirgaila, Skirmantė
3. Pranciškus Ksaveras, Atalija / Aumantas, Vingra
4. Chrizologas, Barbora / Vainotas, Liugaila
5. Sabas, Krispina / Vintilas, Alanta
6. Mikalojus, Dionizija / Biliminas, Vėtra
7. Ambrozijus, Anianas / Daugardas, Tautė
8. **MARIJOS NEKALTAS PRASIDĖJIMAS**
Guntilda, Eukaras / Vaidginas, Dova
9. Valerija, Leokadija / Vakaris, Gedenė
10. Miltijadas, Hildemaras / Eidmintas, Ilma
11. Damazas, Dovydas / Tautvaldas, Dirvonė
12. Vicelinas, Abra / Gilmintas, Vainė
13. Liucija, Orestas / Kastautas, Darba
14. Viatoras, Venancijus / Treniota, Kintvilė
15. Urbitas, Nina / Kovotas, Vingilė
16. Euzebas, Adas, Albina / Vygaudas, Audronė
17. Eigilas, Vivina / Mantigaila, Drovydė
18. Gacijonas, Vunibaldas / Girdvilas, Eivilė
19. Ribertas, Fausta / Gediminas, Rimantė
20. Eugenijus, Ptolomiejus / Daugardas, Grožvilė
21. Tomas, Honoratas / Norgaudas, Girenė
22. Flavijonas, Pranciška Cabrini / Gedvydas, Dobilė
23. Migdonas, Viktorija / Vilbutas, Veliuona
24. **KŪČIOS**
Adomas ir Jieva, Irmina / Girstautas, Minvydė
25. **KALĖDOS**
Anastazija, Eugenija / Saugutis, Grožvydas
26. Steponas, Marinas / Perbandas, Dovilė
27. Jonas Evangelistas, Fabiolė / Dautaras, Gedvinė
28. **NEKALTIEJI BERNELIAI**
Teofilė, Cezaris / Kantvilas, Vyga
29. Tomas, Dovydas, Egvinas / Survilas, Gaja
30. Anizas, Aniza / Augas, Audrilė
31. Silvestras, Melanija / Gedgantas, Naudė

“EGLUTĖ” sveikina visus, kurie švenčia vardines!